

henvender sig til Tjenestetjyende, Dagleiere, Haandværkere og Arbejdere, de kunne ganske vist kaldes Smaafolk, men deres Interesse falder slet ikke sammen med Kreditorernes i Almindelighed, fordi disse Folk, som jeg her nævner, have et, som vi kalder det i Konkurslovgivningen, privilegeret Krav, deres Fordringer skulle fyldestgøres fremfor alle Andre, og der er ingen andre Kreditorer, som have saa lidt Interesse af Boets Behandling som netop disse Folk, ikke blot paa Grund af deres Fordrings Bidsked, men ogsaa paa Grund af deres Stilling i Konkursboet. Det er fuldstændig urimeligt, at de Fordringer, som have en ringe Betydning, og hvis Stilling i Boet er saaledes, at de omtrent under alle Forhold blive fyldestgjorte, skulle tage Bestemmelse om, hvorledes Boet i det Hele taget skal styres, saa det kan kun være begrundet i, at man ser feil paa denne Sag, naar man saa varmt forsvare disse Folks Interesser, som i alle Tilfælde fyldestgøres; de Interesser, som man skal varetage, ere, som Handelsstanden er fuldt berettiget til at udtale, de almindelige, store Kreditorers Interesser; særlig i de store Boer er det de udenlandske Kreditorers Interesser, der bør varetages; thi det vil være klart, at de blive i høi Grad tilfidsatte, naar man ved Kuratorvalget kan gaa fra Dør til Dør i den nærmeste Omkreds og hverve Stemmer, medens de fjernere Boendes Stemmer ingen Indflydelse ville faa; thi selv om de have Hundrede Tusinder til Gode, gjælder deres Stemme ikke mere end den Fordring, der kun dreier sig om et Par Kroner. Det er derfor en Usik, som er til Stede. Ganske vist tror jeg ikke, at det er noget Livsspørgsmaal for selve Ordningen, om det gennemføres eller ikke, og derfor tror jeg, at da det forrige Gang var for, kunde man tage det roligt, fordi det staar i Skifterettens Magt at modarbejde den Slags Misbrug ved at kassere Kuratorvalget.

Den tredie Bestemmelse er ny og har ikke før været fremsat og gaar ud paa at forsvare, om jeg saa tør sige, Pant-havernes Interesse, det vil sige Panthavere i faste Eiendomme. Det forekommer mig egentlig talt, at det er den Paragraf, der er den vigtigste, og den, som jeg særlig vil tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa; den er af ganske overordentlig Betydning ikke blot for Panthaverne — de Herrer, der have Noget imod Kapitalister, kunne jo sige: dem bryde vi os ikke om — men ogsaa for dem, der skulle give Pantet, og dem kan man da i hvert Fald have Interesse for, her kunne vi

vel nok have Interesse for Begge. En god Ordning af Pantvesenet er af allerstørste Betydning baade for dem, der have Penge, og dem, der skulle laane Penge. Nu er det saa, at Panthaveren efter den nu gjældende Konkurslov er bleven uheldigere stillet end efter den tidligere Lov. Jeg tror i det Mindste, han er det, og navnlig deri, at det lader til, at man nu har den Opfattelse, at han kun kan gjøre sin Fordring gjældende gennem Skifteretten, og at det staar i Skifterettens Magt at udsætte Realisationen af Pantet paa ubestemt Tid. Selv om Skifteretten ikke vil udsætte, er den dog nødt til at gjøre det, som fremhævet i Motiverne, idet der skal hengaa en kort Tid, inden en Kurator kan vælges, og desuden skal ogsaa Konditionerne forfattes osv. Altsaa, med den bedste Villie vil der hengaa lang Tid, inden Realisationen af den faste Eiendom kan finde Sted, og det er det, der særlig er uheldigt, naar der ikke er en god Villie til Stede. Kreditorerne ere efter Lovgivningen Herrer over Boet, dog staar det i Skifterettens Magt at modarbejde altfor øiensynlige Misbrug, men i det Væsentlige er det Tanken i Konkursloven, at de ere Herrer over Boet. Og nu vil det ske, naar Boet har faste Eiendomme — maaste det væsentligste, ja, maaste det eneste Aktiv — og disse Eiendomme ere stærkt behæftede, at Kreditorerne ellers ikke kunne faae Noget, men have Haab om at faae Noget, naar Eiendommene sælges for høi Pris, saa at der bliver Noget tilovers. De almindelige Kreditorer spekulere da i at faae saa Meget for Eiendommene som muligt. Synes de, at Konjunkturerne ere daarlige for Dieblirket, ville de vente med at sælge, og Panthaveren saar Intet, medens han som sagt ikke kan gjøre sin Ret gjældende. Fordens Bedkommende, som har 1ste Panteret i en Eiendom, kan man sige, at naar han gjør Alt, hvad han kan, for at fikke sin Fordring, er det ubilligt, at han ikke kan gjøre sine Krav gjældende. Det træder ikke saa skarpt frem under den nuværende Ordning, hvor man har Kreditforeninger, Kreditkasser eller Overformynderi, fordi disse Institutioner, som jo sædvanligt ere 1ste Panthavere, ere saaledes stillede, at det ikke medfører nogen Udælgelse, at de ikke faae Pengene den Dag, de have Krav paa dem, og noget virkeligt Tab ere de ikke udsatte for at lide. Panterne ere fikke nok, men høist uheldigt er det for Stiftelser og Legater og især for den private Mand, der har laant Penge ud til 1ste Prioritet, altsaa til billig Rente og fortrinlig Sikkerhed. Han maa udbære Kapitalen og kan komme i Forlegenhed. Han siger: Nei, jeg vil ikke i Fremtiden laane Penge ud paa